

Sygn. akt II Cz 740/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2013r

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużników J. T. i A. T. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 17 maja 2013r, sygn. akt I Co 299/13

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Banku SA w W.

przeciwko dłużnikom J. T. i A. T.

o świadczenie pieniężne / sygn. akt kom. KM 119/13 /

p o s t a n a w i a:

I. ***oddalić zażalenie dłużnika J. T.;***

II. ***odrzuć zażalenie dłużniczki A. T..***

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 maja 2013r Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie odrzucił zażalenie dłużnika J. T. na postanowienie tego Sądu z dnia 9 kwietnia 2013r. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji, powołując się na przepis art. 370 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, stwierdził, że odpis postanowienia z dnia 9 kwietnia 2013r został doręczony dłużnikowi 30 kwietnia 2013r, zaś zażalenie na to rozstrzygnięcie nadano na pocztę 9 maja 2013r, a więc już po upływie ustawowego terminu.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wnieśli dłużnicy zarzucając, że odpis postanowienia z dnia 9 kwietnia 2013r A. T. odebrała na pocztę w dniu 2 maja 2013r. Tak więc nadanie zażalenia w dniu 9 maja 2013r odbyło się zgodnie z ustawowym terminem. Wskazując na powyższe skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie dłużnika J. T. nie jest zasadne, gdyż podniesione w nim zarzuty w żaden sposób nie podważają trafności zaskarżonego orzeczenia. Z dowodu doręczenia znajdującego się w aktach sprawy / k. 20 / wynika, że dłużnik J. T. odebrał odpis postanowienia z dnia 9 kwietnia 2013r w dniu 30 kwietnia 2013r. Tak więc ustawowy termin do wniesienia zażalenia przez dłużnika upływał w dniu 7 maja 2013r. Skoro więc zażalenie zostało nadane na pocztę w dniu 9 maja 2013r słusznie Sąd Rejonowy uznał je za spóźnione. To zaś kiedy odpis postanowienia odebrała A. T. nie miało dla zaskarżonego rozstrzygnięcia żadnego znaczenia, gdyż zgodnie z jego treścią odrzuceniu podlegało jedynie

zażalenie J. T., a nie zażalenie obu dłużników, jak to błędnie utrzymują skarżący. Z tych też względów, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc orzeczono jak w pkt I postanowienia.

Zażalenie dłużniczki A. T. jako niedopuszczalne podlegało natomiast odrzuceniu. Jak to już bowiem wyżej stwierdzono postanowieniem z dnia 17 maja 2013r Sąd Rejonowy odrzucił jedynie zażalenie J. T., tak więc po stronie dłużniczki A. T. brak było interesu prawnego w zaskarżeniu rozstrzygnięcia, które przecież w żaden sposób jej nie dotyczyło. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy działając w oparciu o przepis art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc orzekł jak w pkt II postanowienia.